

ბარნაული. ს. უსტ-ჩარის პრა-სტანის მხლობლად გაძარცვეს ფო-შტა. მოპკლეს ფოშტალიონი და მტლებელნი. წაიღეს 17,896 მან. მძარცველები მიიმალნენ.

ორენბურგი. 23 აგვისტოს, ტაშ-კენტის რკინის გზის სადგურ ილექ-თან მატარებლები ეთმანეთს დაეჯა-ბნ მოკვდა ერთი და დიქორა 24 მგზავრი, 16 ვაგონი დაიწვა, 2—დაიშხვრა.

მინსკი. გუბერნატორმა გამოს-ცა საფლავი და დადგინდებინა, რომლის ძალითაც 500 მანათი იქ-ნება დაჯარიმებული, ან სამის თვით დაპატიმრებული ყველა ის, ვინც ექიმებს ხელს შეუშლის ხოლერას-თან ბრძოლის დროს.

არმავირი მაიკოპის განყოფილე-ბის ჩელოვნიკის სტანციაში მებე-შეს ზელები მოუყვანა თავის ოთხ მუწე-ტართან. ჩხუბის დროს მებეშემ დას-ქრა ერთი დედაცოცა და მახლობელ სასტუმროს თავი შეიფარა. ამ სას-ტუმროს მძღვე 800 კაცი შემოიხვია და სასტუმრო განადგურდა. თავის დაცვის დროს მებეშემ მოპკლა სამი ცაცი, დასტოვა ექვსი და თითონაც მოკლულ იქნა ბრძოლისაგან. გამო-ძიება სწარმოებეს.

პეტერბურგი. დღე-ღამის განმე-ლობაში ხოლერით ავად გახდა 36, მოკვდა 15, სულ ავად არის 660 კაცი.

ახალი ამბები

ბოლერითა რიცხვი.

სასა-ნიტარო სამკურნალო ინსპექტო-რის ცნობით, 24 აგვისტოს დილის 9 საათიდან 25 აგვისტოს დილის 9 საათამდე ტფილისში ხოლერით ავად გახდა 4 კაცი. ხოლერითა სამ-კურნალოში იყო 16 კაცი, მოგე-ბა—4, მორჩა და გამოწერა—4, გარდაიცვალა—2, დარჩა—14.

ხოლერა. პოლიციის ცნო-ბით, 24 აგვისტოს ტფილისში ხო-ლერის ნიშნებით ავად გახდა და ხოლერითა სამკურნალოში გაგ-ზავნეს 7 კაცი. მათი გვარები: 1)

1) გრიგოლ არუთინას ძე ფირუ-შვიდი, 2) მისი ქალი ბარბარე, 3) ხუსიანი ნესიბეილის ძე მისაიოტო-ვი, 4) ვასილ ვართანის ძე ვართა-ნოვი, 5) ნინო ივანეს ასული სვი-მონიშვილისა, 6) ალექსანდრა ლუ-კას ასული სავუსკინისა და 7) ნანა (ხანუმა) სიფაროვისა.

იუსტიციის მინისტრის მო-დინში. ტფ. ოლქის სასამართლოს სადგომში დღი მზადდებოდა იუსტი-ციის მინისტრის შერეგლოვტოვის მისაღებათ. გუშინ წინ მინისტრის შესახებ დრად ტფილისიდან წავიდ-ნენ ტფ. სამოსამართლო პალატის უფროსი. თავჯდომარე სენატორი კოჩუბი და ტფ. ფოსტა-ტელეგ-რაფის ოლქის უფროსი მუსელიუსი.

მიწის მზომებელთა სასწავლე-ბელში. გუშინ, 29 აგვისტოს ტფ. მიწის-მზომებელთა სასწავლებელში მი-საღები ეგზამენები დაიწყო. სასწა-ვლებელში სულ 40 თავისუფალი ადგილია, მსურველი იქ შესვლისა კი 300 კაცზე მეტი.

დაგვიანებული შეიკოხვა. გუშინ ტფ. გუბერნატორი შეიკოხა ქალაქის გამგეობას, რა მდგომარე-ობაშია ქალაქის ფარმაცევტის სუ-ლაბორიის საქმე, რომელსაც ბრა-ლოდ სდებდნენ ქალაქის საავადყოფ-ფოს, ხარფუხის განყოფილებიდან წა-მღებების ფარულად გატანას და გაყიდ-ვისათ. შეიკოხვა დაგვიანებული გა-მოდგა, რადგანაც სასამართლომ დი-ლი ხანია გამოართვა ფარმაცევტი სულაბორიები, რაც გუბერნატორის ოფიციალურად აღუწვა ქალაქის გამ-გეობამ. სულაბორიის ცილის მწა-მებელს სასამართლომ ორის თვით ციხეში დაპატიმრება გადაუწყვიტა.

ქალაქის ჭიბი. ხოლერას-თან მებრძოლმა სასანიტარო-სააღმა-სრულებლო კომისიამ საქიროდ სტრა ტფილისში ყველა ჰა დაჰქე-ტროს, ვიდრე ტფილისში ხოლერა მძინვარებს.

თავის მოკვლის განზრახვა. 24 აგვისტოს, თავის მოკვლის გან-ზრახვით საწამლავე დალია სასტუ-მრო ჟგოსტოკა-ში მცხოვრებმა ბრძამ ალექსანდრეს ასულმა კუდერ-

ნისისამ. იგი მიხეილის საავადყოფ-ფოში გაზავნეს.

შავი ჭირის მოლოდინში. 24 აგვისტოს საღამოს რვა საათზე კრება ჰქონდა ხოლერასთან მებრ-ძოლ ბიუროს. პირველად კრებამ მოიხილა სასანიტარო სამკურნალო ინსპექტორის სტეფანოვის ანგარი-ში ხოლერის შესახებ და შემდეგ შეუდგა ტფილისში მოსალოდნელ შავი ჭირის წინააღმდეგ ზომების შემუშავებას. უმთავრეს საშუალე-ბად ჰქონდა საბრძოლველად კრე-ბამ აღიარა ვირთავების გაწყვეტა და დაადგინა ზომები ექმნეს მიღებული მით გასაწყვეტად ქალაქის ექიმის ხარაზოვის დაბრუნების შემდეგ, რომელიც ამას წინადაც ოდესმე ვაიგ-ზავნა სამის კვირით ვირთავების გასაწყვეტ საშუალებათა ადგილობ-რივ შესასწავლად. კრებამ აგრეთვე დაადგინა: 1) შავი ჭირით ავადყოფ-ნი, თუ ასეთები აღმოჩნდებიან, მითავესონ ქალთა საათაშანგო სა-მკურნალოში, 2) ორი ქვის ბარაკი ააშენონ საქალაქო ბაჟის ეზოში, 3) შეიძინოს შავ ჭირთან მებრძოლ-თათვის შესაფერის ტანისამოსი, და 4) ავადმყოფობის გამოკვლევა მო-ახდინონ ხოლერითა სამკურნა-ლოსთან დროებით არსებულ ქალა-ქის ლაბორატორიაში.

თავის ჩამოღობა. 24 აგვის-ტოს, შუადღის 12 საათზე, ანტონ-ნოვის ქუჩაზე თავის სახლში თავი ჩამოიღობა ხარკუვის უნივერსიტე-ტის სტუდენტის ვლადიმერ ვოლადი-მეროვის ცოლმა ალექსანდრა თეო-დორეს ასულმა. თავის მოკვლის მი-ზეზე გამოურყვევებია.

უპასუხი 24 აგვისტოს საერთო ჩრეკა-დაპატიმრების დროს ქალაქის სხვა და სხვა უბანში პო-ლიციამ შეიჭრა 87 უპასუხი კო.

ამ დღეებში ტფ. მაზრის სოფელ მახეტილოში სიღამით უცხად გა-რდაიცვა ფართოლეულის ვაჭარი აბრამ წორლოლაშვილი.

24 აგვისტოს ეფისაბაჟის ქე-ჩაზე იმავეს მიგდებულ ბავშვი მღე-დობით სქესის, დასწავლებით 4 დღისა. მამა დედის ნაგადახას ქუჩაზე იმავეს ბავშვი მამობით სქესის, ერ-

თას გვირავს. ბავშვებმა ფეგას საბეზო-ინსტიტუტში გაგზავნეს.

ამ დღეებში ტფ. მაზრის სო-ფელ საკრეკოში ტფ. მკვლელებმა თავ. ლეგის წარჩეზავიდას ბესესს და სუფ კადამწარა ზარადა 2,380 მანეთამდე.

წილი

ჩლიქითადაც (გოლოვანის გუბ.) გადახსლებულენი.—შემსკი ნა-ჩალინიკა. ხოლერა და ადგილი-ბრივი თვითმართველობა.

არა მგონია ასეთ ცუდ ყოფაში ოდესმე ყოფილიყვნენ პოლიტიკუ-რი გადასახლებულები. რაც ხანი გადის გადასახლებულთა რიცხვი კლებულობს, ახალი არავინ მოდის და ისედაც უფერული ცხოვრება კიდევ უფრო უფერული ხდება. ჩარსიდან ხმა, არსით ძახილი—პოეტის ეს სატყუები ზედ გამუ-რილია აქაურ მდგომარეობაზე. ქო-ნებრივი სიღატაკე აუწყრელია. უმ-რავლესობის თვითი ბიუჯეტი (8 მ. 30 კაპ.) რამდენიმე ტანისამოსის ფულით ივსებოდა—ახლა ეს ტანი-სამოსის ფულიც შეამკირეს. ადგი-ლობრივი მცხოვრებლები დახმარე-ბის მაგიერ იმას ცდილობდნენ, რო-გორმე რაც შეიძლება მეტი აძიონ მტრებზე. ადგილობრივი მედუქნის ან მცხოვრების რომ ორ შუაღამე მაჰ-ყიდის საქონელს გლეხი, იმავე სა-ქონელში გადმოსახლებულს სამ შუერს სთხოვს. ხშირად მომიკრავს ყური ასეთ მუსიფასთვის: „Мерзавцы эти осмыльные; робить не ро-бить, а деньги подучают“—სამაგ-ლები არ მუშაობენ და ფულსაც კი იღებენო, ე. ი. გლეხები შურიითა და მტრობით უჭერიან რაღაც ორი გროშის აღებას. მედუქნეები ისე ნისიას არ მოგვყენენ, თუ ზედ მეტი არ გადაგახდევინეს. ბევრი სულაც არ იძლევა ნისიას. არც გა-საკვირველია, რადგან ფულის მიუ-ცემლობით ბევრმა გაუტეხა სახელი პოლიტიკურებს. ამ უბედურებს ზედ დედითა ახალი ისპარანევი. ეს პა-ტრეცემული გვამი ადგილობრივი მკვლერი (გლეხი თუ „მეშინანი“),

განათლება არ მიუღია, წინაღ უფრო ადინიკად ყოფილა, ახლა სიბერის დროს მთელი მაზრის უფროსი გახ-და და რასაკვირველია, რომ შემო-ხვევით ისარგებლოს და თუ ამაღ-ლებას ვერ ეღიროს, დადაბლებას მინც ერდოს. მაგრამ საზოგადო-ცოდნასთან ერთად გაბედულე-ბაც აქლია, ემინია; ვაი, თუ სადმე ფეხი წავიკებოდა და ამი-ტომ ადგილობრივი მცხოვრებთ შე-ღარებით რბილად ექცევა, სამაგე-როთ არსებობს დაბალი ლობე, რომელიც ადგილი გადსახტომიცა და გადახტომისაც მოუწონებს ბა-ტონი. ეს დაბალი ლობე—გადმოსა-ხლებულებია. ვარდა წვრილმან ახი-რებისა (მაგ. ღამის 12 საათიდან შე-ჩაში გამოსვლის აკრძალვა) მას ქე-უძლია დიდი უსიამოვნების მიყენე-ბა. ის მთელი მაზრის უფროსია. მოგვსენებათ აქაური მაზრა ჩვენე-ბურ გუბერნიებზე დიდა სიგრიკით. და თუ ისპარანევი შემოგწყრა 24 საათში ავარაგას და თავის საბრძ-ნებლის რომელმე კუნტულში გაგ-ზავნის, თუ კიდევ უფრო შემოგ-წყრა, გუბერნატორს მისწერს: ესა და ეს აქ მაგენ კაციაო. ეს საქა-ოა, რომ სადმე სხვა მაზრაში გიკ-რან თავი. ყველაფერი ეს მოსალო-დნელია, მაგრამ სიკვდილის არ იყოს, არ იყო, ეს უბედურება როდის გე-ვრება, ან თუ გეწვევა ოდესმე და ამი-ტომ არც ისე საშინაოა. მაგრამ ბე-ერი რამ ჩიოდნა ისპარანევი ისეთი, რაც უმრავლესობამ კიდევ იგემა. ჯერ ერთი სრულიად უმიზეზოდ მო-ცესო ტანისამოსის ფული ისეთებს, რამელთაც არავითარი შემეშობა არსიდან არა აქეთ—რაცა მიზეზი ჰქონდა—ჩემი ნებააო, —ბრძანა. შე-მდებ ათარა ოჯახებში და სადაც კი გადასახლებულები სადილს სქამ-დადნენ ერთად, სულ აქეთ-იქით მი-რტეპოვრეკა. ერთ ალაგას, სხვააა შორის, ასეთ კურიოზს ჰქონდა ად-გილი. სახლს, სადაც ათაოდ კაცი სადილობდა, სტარენიების რაზმი ორ ნაწილად გაყოფილი, ვინტე-კეზით ხელში, მიულოდნულად შე-მოეჩუტა ვარს ორ მხრიდან და ყვი-

რილით „Нн сн мнота“ (ადგილი-დან არ დაიძრათო), ანუ „მეშინა-დლო ოთანში. საქმე შედარებით მშვიდობიანათ დასრულდა: იქ მყო-ფნი გაჩხრიკეს და გვარები დაიწერეს და გააფრთხილეს, თუ კიდევ გისა-დღინით ერთად, საში თვით იქნე-ბით დატუსაღებულო. შემდეგ გო-რეკეს სხვა ადგილებიდანაც, თუსა-დმე სადილობდნენ და ამგვარად სა-შუალება მოუსტეს გადმოსახლებუ-ლებს ერთად სადილობით ცოტათი მიინც გაიუმჯობესონ ქსოვრება. 8 მ. და 30 კ. თვეში ბინის დაქირა-ვება და საქმლის ცალკე კეთება ხე-მობა საქმე როდია. ასეთ უშეწო მდგომარეობაში იმ-ყოფებიან აქაური გადმოსახლებუ-ლები და გამოთხავი არავინ არის. ახლა ეს-და გვიკლია, რომ გვიკე-მონ, როცა მოგვეტეხებოთ, როგორც ამას, ვახეთების ცნობით, ზოგან სწადინა. ვინ იცის, ჯერ აქ ძლიე-რია კიდევ ძველი ტრადიციები, რო-ცა გადმოსახლებულების რიცხვი დი-დი იყო და მათ ანგარიშს უწევდნენ, თორემ შემდგომი ყველაფერი მოსა-სალოდნელია. ისპარანეკს არც ადგილობრივი „შემსკი ნაჩალინიკა“ ჩამორჩება თა-ვისი სისასტიკით. ეს კია ამას უმა-ღლესი განათლება აქვს მიღებული და სასტკაით ეყრობა არა მარტო გადმოსახლებულებს, არამედ საზო-გადოებრივებს, ვინც კი მის მართლ-მსაჯულეობის სამეფოში მოყვება. რო-ცა ვისმის ასამართლებს, ის უფრო ხშირად კანონში ნაჩვენებ სასჯელს უმადლეს ხარისხს უწყევტს. ეს შეი-ძლება ასე უკეთესიც იყოს, მაგრამ კანონს თუ ასე ადვილად დაარღვე-ვდა, ეს კი არ მგონია. მოვიყვანო რაღამეხსიათუბელ მავლითის. ერთს გადმოსახლებულს ამას წინადაც პო-ლიციის ნება-დაურთველად ერთ ად-გალიდან მეორეს წასვლისათვის სა-სჯელი გადაუწყვიტა. და კანონის ძალით ბრალდებულს ნება ჰქონ-და ორი კვირის განმავლობაში გა-ნაჩენია პირი გამოეტანა და საქმე გაესაჩივრებია. „შემსკი“ ამ დროს ვოლოვანში წაბაძა და

მგობლი საფლავი

...ხოლოდ ერთი არსება მოსჩან-და იმ თვალ-უწევინელ მიმდროში, სადა უპატრონოდ მიტოვებული ყანები მტრისაგან აობრებულს წა-ავადნენ. აქა იქ წამოდგმულ ბულუ-ლებს თავები დაბლა დაეწიათ და მისისაგან მიმწვარი-მიმქნარნი დაობ-ლებულნი იტყობოდნენ. კა-ლოობა იყო, მაგრამ მინდვრად კვლავინდებურად არ ისმოდა მხია-რული ჰორივგება, არც სადმე ურჩის მძიმე დროქონი ტბილად მო-ძახილ, მჭვითინის მზავს, გლეხის ლიდინს არ უერთდებოდა; მუშის მძლიერი ხელის მაგიერად ყანას ოდ-ნავ მხოლოდ ნიავი აშრილებდა და შორს გაქროლილ იმ წყნარ შრიალ-საც ჩუმად სადაც ჰქალავდა. შუა დღე იყო; მეს პირდაპირ დედამი-წისათვის ჩამოვარდა და ისედაც მი-ყრებულ არე-მარცხთვის უწყალოდ სული შეეხუთა.

ის-კი შორიდან ბულულებ შო-რის შავი წერტილივით ისე მოჰქე-როდა, თითქოს სიცხეს ვერა ჰგრძობდა, თუცა კი ოფლი გა-დღელი გულზე, დვართქაფით ჩა-მოსდილიდა; ვერც ტკივილისა ჰგრძო-ბდა, მიუხედავად იმისა, რომ და-ხეთქილ და ეკლებიდან დაგაზულ ფეხებიდან სისხლი ზოლებად მარჯ-ნის ფრად ეღვენთებოდა. სიმწარის-საგან სახე შეშლილს და შიშისაგან თვალზე გადიდებულს მხარზე შავი თევზილი გადმოვარდნოდა და ნი-ვის ოდნავ დაბრუნებულ სამფლოვია-რო ბაირადივით უფრიალებდა. მო-ჰქროდა მთელი არსებით, გამოურ-ბოდა სატანასავით უკან მოძახილ ვიდაცას სიტყვებს, ყველა ამოსწულ და მათ შორის შენი ერთი... — ოხ, გამწერო! მიიბარე ჩე-მი სული, ნუ ნუ დამწეებ მაგ მწარე ცეცხლით, უწინ შე მიამ-

კალ, მე დამბრბავე, იესო მხსნელო! — დრო გამოშვებით ვაისმოდა ყრუ მინდორში მისი მწარე ამონაკენის და იმ კანქსასთან ერთად მოხუცს მეტი ტანჯვით თვალები უფრო უდიდებოდა, კუჭური ოფლი შუბ-ლიდან მძიმედ სწყდებოდა და მის გამხმარ გულმკერდს წვიმასავით ებ-კურებოდა. იმ წამს იგი ნაბიჯს უფ-რო უმატებდა და როგორც ქარის. გან მოტაცებული გამხმარი ფოთო-ლი, უზგო უტყვოლად მოფრიალებდა. ბევრჯელ, ულონობის გამო თავ-ბრუ დახვეულს, დედა-მიწა ციბრუ-ტივით უტრიალებდა, მაგრამ რა იყო დედა-მიწა, ან თვით ცა იმ ძლიერ გრძობა-თან, რომელიც მის გულს ისეთ ცეცხლს უკიდებდა, ტვისი ყინულის ეკლად ესობოდა და გამომარ ძუძუთ ნაღვერდალს აფე-რებდა.

მიჰქროდა მთელი არსებით, შორს სოფელს ეტანებოდა, სადაც თვისი ერთად ერთი შვილი ეგვლებოდა; მიაქანებდა წამებული გრძობა დე-დისა, მაგრამ უკან კი დემეტრეს დილანდელი ნაამბობი და წუხანდე-ლი შავი სიბრმეები ერთმანეთს ჩა-ჰქსოვებოდნენ და ათას ხმებად, ათას სურათად ქცეულნი ჯოჯოხე-თური ხმით უკან მოსმახოდნენ: „მთელი სოფელი ამოწყვეტლა, უპატრონობეს და უბედურებს ეხ-ლა ხოლერა დაპატრონებია და თვალთ დამხუტავი კი არავინა ჰყავთ; დაკლანქულ თითებს არავინ უხსნი, გახურებულ წველებს წყლითაც კი არავინ უფრიალებთ. იხოცებიან ტან-ჯვა ვაებით უნუგეშონი და მათ შორის... შენი... ობოლი... ვანეცა.“ — არა ჩეთქი, არა... ოხ... — უცებ ხმა მალა წამოიგებინა, სიმ-წარით გულზე ხელი იტაცა, რუს-ბრად გადასახტომად ისეკა, მაგ-რამ ღონე მისილს დედა მიწა

მთაოდ დაუბნელდა და მასთან ერ-თად ყველაფერი სადაც უმთინოქა.

მზე კიდევ გაღაიწვერა. საღამოს სიომ სულ შემშთავი / პაპანაქება ერთს წამს გაჰფანტა და ზურმუხტის ფერი არშობით მოკარგული დედა-მიწა საშობეს დაამზავსა. მთების გადაღმა გატეკილ გაზზე ჩრდილი ეშაპავით გაწოლილიყო. მათ მწვერ-ვლებს კი მზე დიდებული ღიმილით საამურად აფერადებდა და ისედაც ბუნების უკვდავ მშვენიერებს და მიუწ-დომელ მის ხელოვნებას მით უფრო ძლიერად ჰქმნიდა.

სიომ დაჰქვრა. გულ შეწუხებულ დედა-კაცს თავს მოეხვრა და სული მით დაუბრუნდა. იგი ოდნავ შეინძრა; თი-თქოს ქანქველებს მოსაგერებოდა; მუხლებზედ ხელი სუსტად გადისვა, ყურთა წვილისგან გამოფხიზლე-ბულმა თვალები ოდნავ გაახილა, შეხედა ლურჯ ცას და ერთს წამს ყველაფერი ისევ მოაგონდა. ზეზე წამოიწია, ღონე მისილმა სოფ-ლისკენ გავარდნა დაპირა, მაგრამ ჰუხლთ ჩაეკეცა, საცოდავად წაი-ბარბაცა და იქვე წაიქცა. ცოტა ხნის შემდეგ ძალი ისევ მოიკრიბა, ზეზე წამოდგა, რამდენჯერმე კიდევ წაბარბაცდა, მაგრამ სოფელს, მის ერთად ერთ მხსნელს უკანასკნელი ძალ ღონით მიშურა. მირბის მთე-ლი არსებით, მითრთის უკანასკნე-ლი თავ-დაკავებით და აგერ სოფე-ლიც...

მის დანახვად მოხუცს უცებ გული უფრო ცეცხლით აეგოს, სუ-ლი მწარედ შეუშოთადა... — სად მისხვო, შე უბედურო, გვიან-და არის ვეღარ ნახავო! — ამ დროს კი-დევიდაცამ ყურში ჩასძახა და ამ სანარელო ხმამ ჩასაქოლად ყვაე-ყორანი წამს მისისა, ძუძუებს გვე-რად შემოეხვია, მეტი სიმწარით თავის ქალა მთლად გაუცევა, მაგრამ ის მიინც მირბის, მირბის, რადგან

სურვილი შეიღის ნახვისა, სიყვა-რული ერთად ერთი ქვირე-ობრო-ბის ნუფრისა ყველა მის ტანჯვებ-ზე ძლიერი იყო და უდიდესი.

მიუახლოვდა სოფლის გარეშე მი-დამოებს, მაგრამ უცებ სოფლიდან მომავალ ეტლს თვალი მოჰქე-რა, ცოტა ხნით შესდვა, მთის გა-დღმა მოკლედ გზა მოსქრა და, როგორც შურდული ეტლს შუა გაზზედ, ხელ გაპყობილი, გადმო-ეღობა.

— რას სჩილიხარ, დედაბერო, რა ბედისწერას ატეხინხარ! — შესძახა გავაგრებთ მეეტლემ, ცხენებს თავი ძლიეს დაუქრა, მაგრამ როდესაც მიშტერებულ მიახუცის თვალებს შეხედა—ფერი ეცვალა და მოკრძა-ლებით დაუშტა:

— შე დალოცვილო, თუ დაბრა-ძანება გნებავს, აქეთკენ მიბრძან-დეთ?... — შე დალოცვილო, თუ დაბრა-ძანება გნებავს, აქეთკენ მიბრძან-დეთ?... — ის... სოფელი... მოკვდა?... — ყრუდ ამოძახილა საშინელმა ხმამ მეეტლეს უმაღ თვალებზე ცრემლი ძლიეს აამოძრავა და როგორც მო-ჩვენება, ისე კოვად ჩაეკითხა:

— შე დალოცვილო, თუ დაბრა-ძანება გნებავს, აქეთკენ მიბრძან-დეთ?... — შე დალოცვილო, თუ დაბრა-ძანება გნებავს, აქეთკენ მიბრძან-დეთ?... — ის... სოფელი... მოკვდა?... — ყრუდ ამოძახილა საშინელმა ხმამ მეეტლეს უმაღ თვალებზე ცრემლი ძლიეს აამოძრავა და როგორც მო-ჩვენება, ისე კოვად ჩაეკითხა:

მა მგზავრთაგანმა მიცვალბული გაასწორა, გულ ხელი დაუკრიფა, ნაცნობი თვალები დაუბუქა და და-ნარჩენ მიმართა:—ეი, დედასა, იტ-ყვიან წინაგრძობა არა არის-რაო. ეს ხომ იმას დედაა, დილს პატარა სახელოსნოში. ღამის ქოჩორა ხა-რახს უპატრონოდ რომ სული ამო-სძვრა. „დედას“ თურმე ის იგებოდა, რომ ქვეც კი იწოდა მისი ცოდვი, მაგრამ ვინ შეხედდა, ვინ უწვე-ლიდა, როდესაც ყველა ცოცხლებ-მა მთას მიამურეს, დანარჩენები იხო-ცებოდნენ და დახოცილნი კი უპა-ტრონოდ ეყარნენ.

— აბა, სწორედ ეგ არის ჩენი ბედი და იღბალი: თუ ცოცხლები ვართ, ყველა ჩვენ შემოგვცქერია... და თუ კი პირი შემოგვესია... გრეგ ყვრიდართ ღვთის ამაოა უბედუ-რებად თუყუ-რადებოდა... ეს, ან კი რად გვიანდა სიცოცხლე.—ჩამო-ართვა სიტყვა საფლავის ერთმა მთხერელმა, თან ობოლ საფლავს წერაქვი უფრო ღრმად ჩაჰქრა და ცრემლად გამოყონილი მწუხარება საშთელ—სამკლად შიგ ჩააღვენთა.

— ის... სოფელი... მოკვდა?... — ყრუდ ამოძახილა საშინელმა ხმამ მეეტლეს უმაღ თვალებზე ცრემლი ძლიეს აამოძრავა და როგორც მო-ჩვენება, ისე კოვად ჩაეკითხა:

— შე დალოცვილო, თუ დაბრა-ძანება გნებავს, აქეთკენ მიბრძან-დეთ?... — შე დალოცვილო, თუ დაბრა-ძანება გნებავს, აქეთკენ მიბრძან-დეთ?... — ის... სოფელი... მოკვდა?... — ყრუდ ამოძახილა საშინელმა ხმამ მეეტლეს უმაღ თვალებზე ცრემლი ძლიეს აამოძრავა და როგორც მო-ჩვენება, ისე კოვად ჩაეკითხა:

მთის ქალწულბერივ სიკვლუცეს, შირაქის მინდვრის სიდიადეს, ვენახ-ბაღებით შექულ და აყვავებულ მიღამოებს ბევრი პოეტის ადული აუ-ტყვებია, ბევრს მოუმართავს ჩანგი კახეთის შესამკობ-შესაქებად. ნეტარ სხენებული პოეტი თავ. ვახტანგ-ორბელიანი, დროებით დაშორებუ-ლი კახეთზე ასე მისტირის მის მშვე-ნებას:

ალარ მელირსა, მშვენიერო ჩვენო კახეთო, რომ გამოიჩინა მათი შენა მშვენიერს კვლავ გადმოხვდა, დავეშვა დაბლა შენაწალკოტებს ჩამოვირო და იმათ ჩრდილში განვიხვენო და განვი-ხართ, კახეთო, გული შენგან იწვეს და შენთან არის, შორსა ვარ, მაგრამ ვულს ალაზნის ბიბინი ესმის, გვივარ ფიქრითა გომბორისა ზურმუხტის მთხედ დათალი ხარობს შენს მშვენიერს გაფურ-ჩქენილ ველზედ...

დიდაც რომ მშვენიერება კახე-თი, მაგრამ დიდი ჭარის მწახველიც არის! ძვირად უჯდებოდა მას ეს ბუ-ნებრივი მშვენიერება. გატაცებულნი მისის მოჯადოვებულის ბუნებით, მოიხილულნი მისი ზღაპრული სიმ-დიდრით მტერნი არ ასვენდნენ კახეთს: აობრებდნენ და არბედნენ მას. ერთის მხრით, მანე თვალი ეკე-რათ ლეკებს, თურქებს და მთის სხვა მცხოვრებთ. იმათი რაზმები, ხან აშ-კარად და ხან ჩუხად, თავს ესხმო-უნებ კახეთის მშველიობან მცხოვ-რებთ, ჰგლეჯდნენ დედას ძუძუთა ყრმებს, მიჰყავდათ ტყვეები, იტაცე-ბდნენ საქონელს და სანამ მდევარი თავს შეიყრია, ვერაგულად მიეშუ-რებოდნენ ხოლმე თავიანთ მიუღგო-მელ მთებს. მეორეს მხრით, კახეთის დაუძინე, ბერი მტრები იყვნენ სპარსელი თა-თრები. თითქმის არ ყოფილა ისე-თი შახი, რომელსაც არ მოყენო-მებინოს მშვენიერი კახეთის ხელში ჩაგდება. ყოფილა ისეთი ხანა, რო-

ალაზნის კახეთი

(თარგმანადილი მიმდებელი) ისტორია, ტომარგაფია, ნადავო, მდი-ნარები, მინერალები, ფლორა და ფაუნა. კახეთი ერთი უშეშვენიერესი კუ-თხია ჩენი სამშობლო საქართვე-ლოისა. კახეთი საქართველოს ალ-მოსავლეთის ნაწილია, მის მშვენიე-რებას, მდიდარ ბუნებას, თვალ-წარ-მტაც მოპიბინე ქალებს, ცელქ და გიგამე იორ-ალაზნის, გომბორის

არავისთვის არ მიუღწევია განა-
ხნის პირი მიეცა ვისთვისაც სა-
ქარო იყო. ასეთი შემთხვევა ხში-
რია, იყო მწერლის პასუხი. მეორე
შემთხვევას ამ დღეებში ჰქონ-
და ალბი. რამდენიმე გადმოსახლე-
ბული დამთვრალა და ერთ ბოსტა-
ნში გადსულა. ეს მოხდა რამის
12 ს. შემდეგ. სტრატეგებს დაუ-
კერიათ და ხახვი უპოვიათ ვაზირ-
ის შემდეგ. შეუდგენიათ ოქმი წი-
სიერის დარღვევისა და ქურდო-
ბის შესახებ. ამ ხახვის გამართა-
ვან ერთმა ვადა შეასრულა და რო-
ცა პოლიციაში უპირისპირდნენ
გამოცხადდა, სამშობლოს მავიერ
სატუსაღოში გაგზავნეს—ხახვის ქუ-
რდობა ბრალდებულა. ეს იყო 29
ივლისი.

9 აგვისტოს კი ზემსკი ნაწილი-
მა ხელი აღო, ხახვის ქურდზე—
თურმე ბრალდებული აზნაური ყო-
ფილა და ზემსკის ნება არ ქო-
ნია აზნაური ვასამართლოს. ასე
გამოუცხადა ოთონ მან 9 აგვის-
ტოს. ამას დაუმატათ ისიც, რომ
ხახვის პატრონი ამბობს: ნება გქონ-
და მიცემული ხახვი ეგლიჯათო.
მაშ რისთვის აბრალდებენ კაცს ქუ-
რდობას და რომელი კანონის ძალით
თერთებრი დღის განმავლობაში ნე-
ბა არ მისცეს სამშობლოში დაბრუ-
ნებისა—ეს გაუგებარია.

არა ნაკლებ გაუგებარია აქაურ
ერობის და ქალაქის თვითმართვე-
ლობის საქციელი. ხოლორა მიუღ-
რუსეთს მოსდებია, თვით ვოლოგ-
დაშიც უკვე გაჩენილია ეს ავად-
მყოფობა და აქ არაფერ უნდა
არ იბერტყავს. არც სანიტარ-
რულ ზომების მიღება, არც სა-
ხალხო კითხვების გამართვა, არც
სხვა რამე. და ეს მაშინ, როცა ქა-
ლაქი სინიშნურით ძალიან წააგვს
ქართლის ჩვეულებრივ სოფელს და
არც ახალი სანოვავე იშოვება ჩო-
ცა დაქუბებს, გლეხიც მაშინ გა-
დიწვრს პირჯარაში—იმიო არ
იყოს, ალბათ როცა ხოლორა გვე-
წვივა, აქაც მაშინ დაიწყება ფა-
ფა... ასეთი უკუღმართია აქაური

ცხოვრება და ვინ იცის როდის რა
იღირსება აქაურ მცხოვრებთ.

მედიკალი აგება

მიქელ გაბრიელის საზოგადო-
ება. (გურია) წყნობა მისაჯდის გამო-
ცანა მარამაბისთვის. თუ ამ თვეში
კარგი დარბი დაიჭირა, მისაჯდის უზ-
რუნველყოფილია: თუ არა და რაც გი-
და კარგი ხარის უხანდეს ნაშეგარს,
მარამაბისთვის წყნობა უფლებულად
დახარჯდება. წყნობა მარამაბისთვის
წყნობით დაიწყო. ნახევარი თვე ისე
გაგება, რომ სერიანია დარა არ გვი-
ნახავს. მშვენიერია სახახვა უხვია ხში-
რი წყაბების გამო უფროდ გავეთ-
ვლა და სიმინდის შესაფერა ტარა ვერ
გამოიდა. ცხადია, რომ რასაც მოველო-
დით, ამის ნახევარსაც ვერ მოვიშვეთ.—
წვიმა-აღდრების წყალობით ცხვე-
ლებამდე მარა, მოვიდა ფეხი. იშვი-
თად შეხვდებით ისეთს ოჯახს, რომ
რამდენიმე წყვილი არ ავთამოფობდეს.
კიდევ მაღალმა დემონს, ჭრუჭრუ-
ბით გადამდები სერია არ გვეყვია.—
გრამ მასაც მოველოთ: როგორც ხმა
იმის ბათობში სოფლებს ძეგარდებს.
ბათობიდან ჩვენამდე სულ ერთი საათის
გზა სულ ადვილად შეიძლება ეს სერია
სოფლებშიც გადმოიტანონ და მაშინ
შეიძლება დეჰიდრაციის გამოყენებაც.
ცხველებით აღჭურვილ სოფლებში
ამ თვეში არ უნდა დავიკაროთ და-
სწავლება სოფლების ვაზარაფებს. სიმ-
წიხარად სოფლებში უნდა არ იბერ-
ტყავდნენ ხალხს სოფლებში მოფლან-
ში. მთავრობა კი გადამსახურების მოკ-
რეფაზე ზრუნავს. ერთ პირობაზე რომ
გაისტუმრებ, მუარე კარგებზე მომდგა-
რი. ალბათ ჩვენსგან, რომ უფლებით
სოფლებს განენამდე მოკვრიფდნენ.

ამ დღეებში ახალი გადსახლება
მინახავს: საქარად აღდგენენ დარბას
ფულებს სას. ქვესა წყადა, რაც წყენს
გაქვს დარბას ფული არ გადსახლდა.
გასულს წყენს კვამი პირების შეგა-
ნობით სოფლებს უმატათ გადსახ-
ლება.—წყად ფიქრებზე დარბას ფულ-
ზე უარი სიჭიჭან, მაგრამ რა გამო-
ქვანს, ადამიანს უყვანს.—წყენი მუ-
დღეები უტოფრად ფარისფერობენ: სა-

განხივებს ვინაბები, წაბილწეს ტაძ-
რები, ტყვედ წაასხეს თათქის ნა-
ხევარი კახეთი და დიდი ხნის ტანჯ-
ვა წყალების შემდეგ ეს ბეჩავი, სამ-
შობლო დაქარგული. დამონებული
ტყვეები მარეკს სპარსეთის ყველა-
ზე ხრიკ ადვილას. დატყვევებულ-
ნი იმდენი აწამეს, რომ ხელი ადღ-
ებინს რუჯულზე. ამ ამბის შემდეგ
თითქმის 300 წ. გადის და ამის მი-
უხებდავს გადახვეწილი სრულიად
კიდევ მაინც არ ვამაჰაიანდენ.
სპარსეთში მყოფმა ქართველებმა
შეირჩინეს ენა, ხე ჩვეულება, ზო-
გიერთნი ქრისტიანობასაც კი იგო-
ნებენ, მაგ. დღესასწაულებზე აღდ-
გომის, ახალ წელს და სხვ. ამ რი-
გად, როცა ვიგონებთ კახეთს, უნ-
და მოვიგონოთ არა მარტო ალაზ-
ნის და იორის კახეთი, არამედ ის
პატარა კახეთიც, რომელიც მოთავ-
სებულია სპარსეთში (ფერეიდანში)
და რომელიც დასახლებულია ძვე-
ლი კახელებით.

ასეთი იყო ხვედრი მშვენიერი კა-
ხეთისა რუსეთთან შეერთებამდე.
რუსეთთან შეერთების შემდეგ ყე-
ლან ფიქრობდა მოსვენებას და მუ-
დრო ცხოვრებას, მაგრამ გაწუწუ-
ებული ლეკები ახლაც არ ისვენებ-
დნენ: ლეკებს ღიღად სწყინდათ კა-
ხეთის (და საზოგადოდ საქართვე-
ლოს) რუსეთთან შეერთება. ლეკე-
ბის უკანასკნელი იმამი შამილი
(მთის არწივად წოდებული), შემო-
ესია კახეთს, დასწვა და დაარბია
რამდენიმე სოფელი, ტყვედ წაიყვა-
ნა დიდკაცობის ოჯახობა და გა-
ანთავისუფლა მხოლოდ მაშინ, რო-
დესაც მისცეს დიდი სასყიდელი და
დაუბრუნეს თავის ტყვე შვილი. ეს
იყო 1854—1855 წ.

ისტორიულ-პოლიტიკური წარ-
სული კახეთის ასეთია: უსხვარე
დროში აღმოსავლეთ კავკასიაში ის
შეადგენდა ალბანის ნაწილს. შემ-
დგში, დროთა ბრუნვის გამო,

„სასალო გავითის“ კანტორა

აცხადებს, რომ 8 აგვისტოდან მოგსამო გავითის გზავნა იმ ხელის მომწერთ,
ვისაც მანეთხედავობა ჰქონდა შემოტანილი. აგრეთვე მოქსობა გზავნა თუ არ
ხელის მომწერთაც, რომელთაც 8 აგვისტოსთვის არ შემოიტანეს ხვედრი ფული.

მოვაპონებთ წლიურ ხელის მომწერთ, რომ პირობით პირველ
ივლისისთვის უნდა გადაგზავნათ წლიური ხელის
მოწერის ფასი. ვისაც სრულად არა აქვს შემოტანილი, დაეპირონ და შემოიტანონ.

ვისაც ფული აქვს გამოგზავნილი აუცილებლად ამ მისამართით გამოგზავნონ:
თიფლის, Большая Ванкская № 12, Семену Пашалишвили.
კანტორა პასუხისმგებელი არაა, თუ ფული სხვა მისამართით იყო გამო-
გზავნილი და გავითი არ მიუვიდათ. ვინც „სასალო გავითზე“ ან სხვა სახელზე
გამოგზავნილი ფული, დაეპიროს და განცხადება შეიტანოს ფოსტის კანტორაში ფული
ხემოდ ნაჩვენებ ადრესზე გადასცენ.

ფულელებს ეფიციანს.—დემონი—ფე-
ლი, —სრულიად არ გვეხერს დარბას
დება, მაგრამ მთავრად კვარტახებს
და რა ვქნათ. ნაშეგარად კა მთავ-
რობას მისვენებს არ აძლევს: კვი-
შეკლეთ, ხალხი კარგუნა და დარბას
ადარ იხდისა.

15 მარამაბისთვის დამთა სოფ-
სამთობაში მოკვლეს სამთობისვე მც-
ხარება კარგე გუჰაბიძე. მოკვლე-
ბა ამ ხარად მოხდა: გუჰაბიძე სხვა
სოფლებთან ერთად ქარაიდან სა-
ხლში მიდიდა ცხაში შესვლით
რამდენიმე უხად. ვახაღბს გუჰაბიძე
დაუჭერით და 22 ტყეა დაუხდით.
მეშინებოდა მხაღებუა ტყვედნ.
ვახაღბს მოკვლასთვის აუთმთავრა
სათა, ქამარა, ცოტა ფული და სრ-
ლათ წაიხდნ. ამ საქმეზე გუჰაბიძე
დაეპირნენ დემონი წაიხდნ და ვი-
არგი ჩაბაძე. თუ ნაშეგარად მოკვ-
ლებს არ დასახეებენ, მთავრობა,
ეგზეკუციის ნაშეგარებს ვაზარაფებს
სოფ. ახალ-საფლანო კაძარეკს ეკლე-
სია. წაიღეს 47 მანეთა. ხატკასა-
თვის ხედა არ უხდათ. კამაბაჟა
წაწამოებს.

დონეცკი.
დონეცკის კახეთი-ცაგა-
დის კარდავლებს ამბავი წყენ ში-
ლად 21-ში ვაყავთ.—და 22 აგვი-
სტოს სტენის მოგვარეთა თაისობით,
წიფის შემდეგ, ადგილობრვ ტაძარ-
ში, მდ. მეტრეველის მიერ გადსახლ-
ებნა აზნაურები. აზნაურებზე ბ. ვა-

ალბანია სულ მთლად დაიშალა
და ბოლოს სახელიც კი გაქ-
რა მისი. მე-XV საუკუნე-
თი შეადგენდა ბაგრატიონთ სა-
მეფოს განუტყრელ ნაწილს და ვა-
ნილიდა იმას, რასაც იტანდა მთე-
ლი საქართველო. მე-XV საუკუნე-
ში კახეთი გამოიყო საქართველოს,
დაარსა კოლქე დამოუკიდებელი სა-
მეფო, მაგრამ შესტო: ჯერ ერთად
შეერთებულ საქართველოს უკირ-
და მტრის მოგერება და ვანკლექ-
ვებულს კახეთს რა უნდა შესტო-
ბოდა? ასეთმა შეკლვამ რამოდე
ნიმე საუკუნის შემდეგ ბოლო მოუ-
დო არა თუ კახეთს არამედ მთელ
საქართველოს, მის თავისუფლებას
და დამოუკიდებლობას, მე-XV საუ-
კუნეში, მეფე გიორგი VIII დროს,
საქართველო გაიყო სამ სამეფოდ:
ქართლისა, კახეთისა და იმერეთისა.
კახეთის მეფეთა შორის აღსანიშ-
ნავია ლევანი და მეუღლე მისი დე-
ლოვალე თინათინი. პირველმა გრემ-
ში ააშენა ეკლესია, მეორემ აავა-
დღედნე ცნობილი შუამთის მონას-
ტერი.

ლევანის შვილების ალექსანდრე
II-ის და დავითის დროს საქართვე-
ლომ განიცადა ის საშინაო ხანა,
რომელიც მოვიხსენიებთ ზემო-
ხეთს შემოესია შახ-აბაზი—მეფე სპა-
რსეთისა, კაცი განთქმული უმაღ-
ლესი სიძაქარი და შეუბრალობი
ლობით. თავის პლიქვერობით მან
გაღიბრა მეფე ალექსანდრეს ძე
კონსტანტინე, მიადებინა მამადა-
ნობა თა უთვალავი ჯარით გაისტუმ-
რა კახეთსკენ. კონსტანტინემ და-
ატყვევა თავისი მამა და მამა, ჯერ
აწამებინა და მერმე მოაკვლევინა.
დავითის მეუღლემ დედოფალმა ქე-
თევანმა იძია შური; მოაკვლევინა
სამშობლოს და რუჯლის ვამაყდენ-
ლი კონსტანტინე და მერმე თვით
გამეფდა. შახ-აბაზმა, რასაკვირვე-

თავისი და ხალხის

ქუთაისი. ვინ არ იცის ქუთაისის
დამსახურებული მსახიობ ქალის ნა-
ტალია ვაბუნია-ცაგარლის ასე უდ-
როოდ და მოულოდნელად გარდა-
ცვალება მუხარებმა ჩააგებდა ჩვენს
ქვეყანას.

გუშინდელი ვაშის ძახილი—დღეს
სამელოციარო სავალობლოს ხმად შე-
გვეცვალა.
მურგალო და მალაობით გამო-
წვეულ ტაშის ნაკლად დღეს ჩვენს
ხელეებს წმიდა სათელი იუპურიო ხელ-
ში, და მათ, ვისაც ამ მაღალნიჭიერ
მსახიობის თამაშის დროს მხიარული-
ბისა და სიამოვნების ცრემლები
თვალთ უნამავდა, ესლა მის თვალში
სიმწარის ცრემლებმა დაიკავეს ად-
გილი.

კვირას, 12 საათზე ქუთაისში დრამ.
სახ. გამგეობას თაოსნობით მთავარ—
ანგლოზის ეკლესიაში გადახდილ
ქიშნა პანაშვილი განსვენებული სუ-
ლის მოსახსენებლად, რომელსაც შრა-
ვალი საზოგადოება დაესწრო. ხალხი
უფრო მეტი იქნებოდა, უკველია,
რომ მეორე „ფიქტური“ განცხადე-
ბის არ არია საზოგადოებისათვის
გზავალი.

ამვე დღესა და დროისათვის ქალა-
ქის საბუღალს და ქართველ ქალთა ჯგუ-
ფს აცხადებდა რომ პანაშვილი უნდა
ყოფილიყო საკრებულო ტაძარში.

საზოგადოება დანიშნულ დროზედ
თუმცა გროვდებოდა მაგრამ გაკვირ-
ვებულად უკანვე ბრუნდებოდა, რად-
განაუქ პანაშვილის შესახებ აქ არაფერ
არაფერი იყოლა.

გაუგებარია ესეთი საქციელი ქალა-
ქის საბუღალს მინც, საქმე მარტო
განცხადების გამოფენაზედ ხომ არ
არის...

19 აგვისტოს ბათუმისკენ მიმავალმა
რუსულმა დასმა აქ ერთი წარმოდგენა
გამართა.

შესამე ზარის შემდეგ, აიხადა ფარ-
და. თეატრი გაქვილილი იყო საზოგა-
დოებით, გამოინდა მსახიობი და წარ-
მოსტევა შემდეგი:

„16 ამ თვის ქართულმა სკენამ
დიდი დანაკლისი განიცადა. გარდაი-
ცვალა დამსახურებული და მაღალ-
ნიჭიერი მსახიობი ქალი ნატალია
ვაბუნია ასული ვაბუნია-ცაგარლისა,
რომელიც 30 წელიწადი ემსახურა
ხელოვნების ტაძარს.

ჩვენ გულით თანაფერძნობით ქარ-
თულ თეატრს ამ დანაკლისისა გამო-
და დასწრეთ წინადადებით მოგმარ-

ბათონშივილიმა აღექვანდრემ მოინ-
დომა რუსების გაძევება—ალექსან-
დრეს ბევრი თანაფერძნობა—სხვა-
თა შორის ფშავ-ბეგურნი, მაგრამ
ამასთანავე ბევრი მოწინააღმდეგეც
გაუნდა, ბევრ ქართველ თვალთ
შე-ღს არ მოსწონდა მისი ავანტიურ-
ობა. ამით ისარგებლა მთავრობამ, და
ქართველ თვალთის მეთაურობითვე
კახეთის ჯარი მიუსია. მთელი წლის
განმავლობაში კახელები მედრად
იბრძოდნენ თავისუფლების დასა-
ბრუნებლად, მაგრამ ვერას გახდნენ,
მთავრობამ სძლია დასუსტებულ
მებრძოლთ და აჯანყება ჩაქრო. ბა-
ტონშივილი აღექვანდრე ჯერ გაიქ-
ვა დალესტანში, იქიდან კი—სპარ-
სეთში, სადაც მალე გარდაიცვალა.

ამის შემდეგ კახეთი დაწყნარდა
რუსის მართვა გამგეობამ შეიძლოდ
მოიკიდა ფეხი. ხელ მისაწვდენ
ძველ წყაროებში კახეთის საზღვრე-
ბის შესახებ მაინც და მაინც ბევრ
ცნობას ვერა ვაპოვდებთ. მაგ.
ქართლის ცხოვრებით, კახეთი შეი-
ცვდა თურქის ხეობას ხევსურეთ-
თამდე, ვახუშტის გეოგრაფიით ალაზ-
ნის და იორის ხეობას; თინათინს,
ფშავებს, ხევსურებს, სტრაბონით
—ალაზნის ველს, დასავლეთ და-
დესტანს ის შირვანს. იყო დრო,
როდესაც ის შეადგენდა დამოუკი-
დებელ თავისუფალ სახელმწიფოსაც
და მაშინ შეიქცვდა: ეხლანდეს თაი-
ნეთს, კახეთს, ფშავებს, ხევსურეთს
და სანიგლოს. თვით კახეთი მაშინ
იყოფოდა სამ ნაწილად: შიგნიდ
კახეთი, (ანუ ალაზნის კახეთი), გა-
რეთ კახეთი (ანუ იორის კახეთი) და
ქიზიყი.

ეხლანდელი კახეთი იყოფა ორ
ნაწილად: ერთია ალაზნის კახეთი
და მეორე იორის, ჩვენს აღწერის
საგანს შეადგენს ალაზნის კახეთი და
ამისათვის ქვემოდა, სადაც ვლახა-
რაკობთ კახეთზე შეითხველთ უნდა
ფეოლისმონ ალაზნის კახეთი და
არა იორისა. დ. პ.

(შემდეგი იქნება)

თხვევა შეიხდა დაგწერადა, როგორც
უნებია მეს ჭავჭავაძე (ახალქ. მ. ა.)
გერეთვე კალაობას ახალქ. მ. ა. ხარაში
საზოგადოდ ჭავჭავაძე დოფებს (შუო-
დგომის ნათეს) ნაკლებად სთესვენ,
რადგან აქ, ვაკე ადგილებში დიდი
თოვლი იდის და გაზაფხულზე ვეინა
დნება, რას გამოე მარცხელი იხრება
და უნა ფუჭდება. თუ ჭავჭავაძე გლე-
ხი მიხვდა, რომ წელს მისუჭია ზამ-
თარი მოყუა—ის სთესავს მაღალ და
შხას ვულ ადგილებში დოფებს. წელს
საც ესე იყო: აქ იქ დათესილი იყო:
დოფები, მარათაა კარგი იყენ, მაგ-
რამ სპაგირად გაზაფხულს ნათესები
რაც მეტ ნაწილს წინახუჯდ შედ-
ტენს სრულებით არ ვარგადა—თიფად
გასთაბეს...

ახალციხე ამ დღეებში „სახალს.“
ცაგათში“ ახალ ამბავთა შორის წაი-
გითხე: ტყეაღისის გუბერნატორმა
ბიძინება მისცა მარხის უფროსებს
რომ მათ ათი დღის განმავლობაში წარ-
მოუდებინს სტატუსტაგრა ბიჭრას ცნ-
ობანი წყევებდად მისაგდეს თუ მი-
წუხაობის შესახებ“ ყველაზე დარ-
წმუნებულად უნდა ვეუთ, რომ ჩვე-
ლებისამებრ მარხის უფროსები ბაქა-
ვლებს მისწერენ, ბოქაულები კიდევ
მასახსნდეს და აქ კი საფულის მწერ-
ლები ერთის კალმის მისმით გადს-
წყეტენ ბეს მთავდის საზოგადოებ-
ის, რომ „წელს მოსავლა საშუალო-
ზე კარგია ან სულ კარგია“ ნამდვი-
ლად კი ესე არ არის. მე წელს შემ-

პირას, ახატელში და კარაჯალაში,
ისინი სადაც კარგად მოეწყვენ და
უნაკლოლოდ სტოვარობენ დღესაც.
1628 წ. მოკვდა შახ-აბაზი. კა-
ხეთმა თავისუფლად ამოისუნთქა.
ამ დროს კახეთი შეუერთდა ქართლს.
კახეთის უკანასკნელ მეფეთა შორის
შესანიშნავი იყენენ თეიმურაზ მეო-
რე და შვილი მისი ირაკლი მეორე,
„პატარა კახლ წოდებული“ პირვე-
ლი მეფობა 1733—1744.; მეორე
კი 1744—1798 წლამდე. ამით შექ-
რეს ზავი სპარსეთის მეფე ნადირ-
შახთან. მოიგეს მისი გული იმით,
რომ მიეშველნენ ინდოეთის გალა-
შქრებაზე. ნიშნად მადლობისა, ნა-
დირ-შახმა თეიმურაზს უბოძა ქარ-
თლის მეფობა და ირაკლს—კახე-
თისა, მაგრამ ეს მშვიდობიანობა დიდ-
ხანს არ გაგრძელებულა. მოჰკვდა
ნადირ შახი და მტრებმა კვლავ დაუ-
წყეს კახეთს ძიძგნა. ამას ხელი შე-
უწყო შინაურმა, ტახტის მემკვიდ-
რებთა შორის ერთმანეთში ქიშ-
პობამ. გმირი ირაკლი გარდაიცვა-
ლა. ტახტზე ავიდა მისი შვილი გი-
ორგი XIII, კაცი ფრიად სუსტი,
როგორც ტენით, ისე სხეულით. გიორგიმ სულ ორი წელი იმეფა
1798—1806 წლამდე დასუსტდა.
ტახტის მემკვიდრეთა შორის ბუ-
ხედა ცხარე შვილი, სამეფო საქმი-
ნათვის არაფერ ზრუნავდა, ყველას
სურდა სუსტი გიორგის მავიერად
თვით ეგდო ხელში სამეფო სკობტრა.
ასეთი არეულობის შედეგი იყო სა-
ქართველოს რუსეთთან თვისებობა
შეერთება. ვაჰტარ საკუთარი პოლი-
ტიკური არსებობა საქართველოსა.
დალილიმა საქართველომ თავისუფ-
ლებზე თავის ნებით უარი განაცხა-
და და თავის ბედი თავის ერთ მოკ-
წმენე ერს მიანდა.

ეს შეერთება ერთ ხანად უმეტე-
სობას ძალიან მოსწონდა, ბევრს
გონამ მალე იმედი გაუტრუვდით,
1812 წ. კახეთში იფეთა აჯანყებამ

